

Sunnans ställning i islam

Av: *Muhammad Nasir ad-Din al-Albani*

Inledning

Lovprisning tillkommer Allah. Välsignelse och fred över Allahs Sändebud, hans familj, hans följeslagare och hans anhängare.

Detta är en föreläsning som jag höll i staden Doha, Qatars huvudstad, under den välsignade månaden Ramadan år 1392 H. Några av mina vänner föreslog att jag skulle publicera denna föreläsning på grund av det behov muslimerna har av ett sådant arbete. Som svar på deras önskan trycker jag den för allmän spridning, med tanke på dess nytta och dess värde som påminnelse och historiskt dokument. Jag har lagt till några rubriker för att hjälpa läsaren att samla de huvudsakliga idéerna. Jag ber Allah, den Mäktige, den Upphöjde, att skriva mig bland dem som försvarar religionen och hjälper till att upprätthålla lagen, och att belöna mig för detta. Sannerligen, Han är den mest generöse i att besvara böner.

Damaskus, 22 Muharram 1394 H.

Ett klargörande:

Sunnah kan inte ersätta Koranen

All lovprisning tillkommer Allah. Vi prisar Honom, söker Hans hjälp och Hans förlåtelse. Vi söker skydd hos Allah från våra själars ondska och våra handlingars ondska. Den som Allah vägleder kan ingen leda vilse, och den som Han låter gå vilse kan ingen vägleda. Jag vittnar att det inte finns någon gud utom Allah, [1] och jag vittnar att Muhammad ﷺ är Hans tjänare och Hans sändebud.

”O ni som tror! Frukta Allah som Han bör fruktas och dö inte annat än som muslimer.” (Koranen 3:102)

”O människor! Frukta er Herre som skapade er av en enda själ och av den skapade dess make, och från dem spred många män och kvinnor. Frukta Allah, i vars namn ni ber varandra, och släktskapsbanden. Sannerligen, Allah är ständigt vaksam över era handlingar.” (Koranen 4:1)

”O ni som tror! Frukta Allah och tala ord som är raka och sanna. Han kommer att rätta era handlingar och förlåta era synder. Den som lyder Allah och Hans Sändebud har uppnått en stor framgång.” (Koranen 33:70–71)

Den bästa talet är Allahs tal — det är Allahs Bok. Den bästa vägledningen är Muhammads vägledning. De värsta av alla saker är innovationer, och varje innovation är en villfarelse, och varje villfarelse leder till Elden.

Jag tror inte att jag kommer kunna erbjuda denna högtstående församling — särskilt när framstående lärda och professorer är närvarande — någon kunskap som inte redan behandlats tidigare. Om detta stämmer, är jag nöjd med att mitt tal blir en påminnelse, såsom det står i Koranen:

”Påminn, för påminnelsen gagnar de troende.” (Koranen 51:55)

Jag tror inte att mitt tal denna välsignade månad Ramadan — en månad av stor betydelse — ska vara en genomgång av dess dygder, regler eller praktiska tillämpningar, sådant som predikanter vanligtvis berör för att ge lyssnarna nytta och välsignelse. Istället har jag valt att mitt tal ska vara en studie av mer allmän karaktär, en av shari‘ahs grundpelare: ett klagörande av den vikt som sunnah har i den islamiska lagen.

Sunnans roll i förhållande till Koranen

Ni vet alla att Allah, den Välsignade och Mäktige, valde Muhammad ﷺ som Sin profet och utsåg honom att förmedla det slutliga budskapet. Koranen uppenbarades för honom och befallde honom att lyda allt som Allah beordrat honom att göra — nämligen att förklara Hans budskap för människorna. Allah säger:

”Vi har uppenbarat Förmaningen för dig, för att du ska förklara för människorna det som har uppenbarats för dem.” *Koranen 16:44*

Jag anser att förklaringen som nämns i denna vers innehåller två uppdrag:

För det första:

En förklaring av ordet och dess ordning. Det innebär att förmedla Koranen, att inte dölja den, och att framföra den till mänskligheten precis så som Allah, den Välsignade och Upphöjde, uppenbarade den i Profetens ﷺ hjärta. Detta är innebörden av Hans ord:

”O Sändebud! Förkunna det som har uppenbarats för dig från din Herre.” *Koranen 5:67*

Saidatuna A'ishah, må Allah vara nöjd med henne, sade:

”Den som säger att Muhammad ﷺ dolt något som han befalldes att förmedla, har gjort en stor lögn mot Allah.” Sedan reciterade hon den ovan nämnda versen. **[Överens om detta]**

Och enligt Muslims version:

”Om Allahs Sändebud ﷺ hade dolt något av det han befalldes att förmedla, skulle han ha dolt den Allsmäktiges ord:

’När du sade till den som Allah hade välsignat och som du själv hade visat välvilja: Behåll din hustru och frukta Allah. Men du dolt i ditt hjärta det som Allah skulle låta bli känt, och du fruktade människorna, fastän Allah har större rätt att du fruktar Honom.’ *Koranen 33:37*

För det andra:

Förklaringen av betydelsen av ett ord, en mening eller en vers som människan behöver få förklarad — särskilt sådana som är *mujmal* (övergripande), *'amm* (allmänna) eller *mutlaq* (obestämda). Då kommer sunnahn och:

- klargör meningarna, • specificerar det allmänna, • begränsar det obestämda, genom Profetens ﷺ ord (*qawl*), handlingar (*fi'l*) och det han bekräftade (*iqrar*).

Nödvändigheten av sunnahn för att förstå Koranen och dess liknelser

Allah säger — och detta är ett tydligt exempel:

"Den manlige tjuven och den kvinnliga tjuven — hugg av deras händer."
Koranen 5:38

Ordet "tjuv" är här allmänt, liksom ordet "hand". Den muntliga traditionen (sunnahn) förklarar båda:

1. Vem som räknas som tjuv

Profeten ﷺ sade:

"Ingen hand ska huggas av utom när det stulna är värt en fjärdedels dinar [2] eller mer." [Överens om detta]

2. Var handen ska huggas

Detta förklaras genom Profetens ﷺ handlingar och följeslagarnas praxis, som visar att handen huggades av vid handleden — något som är välkänt i hadithlitteraturen.

Sunnahn förklarar också ordet "hand" i versen om *tayammum*:

"... och gnid därmed era ansikten och händer ..." *Koranen 5:6*

Hadithen visar att "händer" här betyder **handflatorna**, eftersom Profeten ﷺ sade att *tayammum* är att torka över ansiktet och händerna. Detta återges av de två shaykherna, Ahmad och andra, i traditionen från Ammar

ibn Yasir, må Allah vara nöjd med dem.

Andra verser som inte kan förstås utan sunnahn

Ett exempel är:

"Det är de som tror och inte blandar sin tro med orätt (dhulm) som är i trygghet och är rätt vägleda." Koranen 6:82

(Profeten ﷺ förklarade att *dhulm* här betyder *shirk*, inte allmän orättvisa.)

Profetens ﷺ följeslagare förstod ordet *dhulm* i dess allmänna betydelse, nämligen varje form av orätt, även om den var liten. På grund av detta uppfattade de versen som problematisk och sade:

"O Allahs Sändebud, vem av oss har inte blandat sin tro med något dunkelt?"

Han ﷺ sade:

"Det är inte det. Det är endast shirk [3]. Har ni inte hört vad Luqman sade? 'Sannerligen, shirk är en mycket stor orätt (dhulm)' [Koranen 31:13]."

De två shaykherna har återberättat detta tillsammans med andra.

"När ni reser på jorden är det ingen skuld på er att förkorta bönen, av rädsla för att de som förnekar tron ska angripa er." Koranen 4:101

Det är uppenbart från denna vers att rädsla är ett villkor för att förkorta bönen. Några av Profetens ﷺ följeslagare frågade honom:

"Varför förkortar vi bönen när vi känner oss trygga?"

Han ﷺ sade:

"Det är en gåva från Allah, så acceptera den." [Muslim]

"Den döda kroppen och dess blod är förbjudet för er." Koranen 5:3

Som förklaring till denna vers är liket av gräshoppor och fisk tillåtna, liksom lever och mjälte från blod. Profeten ﷺ sade:

"Han har gjort två döda ting och blod tillåtna: gräshoppor och fisk, lever

och mjälte.”

Al-Bayhaqi och andra har återberättat detta som *marfu'* och även som *mawquf*. Isnaden för *mawquf* är autentisk och är lika stark som en *marfu'*-tradition, eftersom den inte uttrycks som en personlig åsikt (*ra'y*) utan som en etablerad regel.

”Säg (O Muhammad): Jag finner i det som uppenbarats till mig inget förbjudet för den som vill äta det, utom det som är självdött, eller blod som runnit ut, eller svinkött — för det är en styggelse — eller det som slaktats i ett annat namn än Allahs.” *Koranen 6:145*

Sunnan har förbjudit många saker som inte nämns i denna vers. Till exempel sade Profeten ﷺ:

”Alla rovdjur med hörntänder och alla fåglar med klor är förbjudna att äta.”

Andra traditioner förbjuder ytterligare djur, såsom när Profeten ﷺ på Khaybars dag sade:

”Allah och Hans Sändebud har förbjudit att äta tama åsnor, för de är orena.” [*Överens om detta*]

”Vem har förbjudit Allahs prydnad som Han frambringat för Sina tjänare, och de rena och goda ting som Han skänkt dem till försörjning?” *Koranen 7:32*

Sunnan har även förbjudit vissa former av prydnad. Detta framgår av att Profeten ﷺ mötte några av sina följeslagare med ett sidenplagg i ena handen och guld i den andra och sade:

”Dessa är förbjudna för muslimska män, tillåtna för kvinnor.”

Haditherna om detta är många och välkända i de autentiska samlingarna och andra verk, och liknande exempel är välkända för de lärda inom hadith och islamisk rättslära.

Sammanfattning

Av det som nämnts ovan, mina muslimska bröder, ser ni vilken vikt sunnahn har i den islamiska lagen. När vi återvänder till exemplen — och

till många andra som inte nämnts — blir det tydligt att det inte finns något sätt att förstå Koranen korrekt utan sunnahns förklaring.

I det första exemplet förstod sahabah ordet *dhulm* i dess allmänna betydelse, trots att följeslagarna — som Ibn Mas‘ud sade — var:

”Denna gemenskaps bästa, mest gudsfruktiga, djupast lärda och minst benägna till hyckleri.”

Trots detta misstolkade de versen. Om det inte vore för Profeten ﷺ, som korrigerade deras uppfattning och ledde dem till den korrekta förståelsen — att *dhulm* här betyder *shirk* — skulle även vi ha följt deras felaktiga tolkning.

Allah, den Välsignade och den Högste, räddade oss från denna felaktiga uppfattning genom den rätta vägledning som Profeten ﷺ och hans sunnah gav. I det andra exemplet — med Allahs vägledning — skulle vi, om det inte vore för den nämnda hadithen, åtminstone ha tvekat kring förkortningen av bönen (*qasr as-salat*) under resa när man är trygg, eftersom versen till synes ställer villkoret rädsla. Men följeslagarna såg Profeten ﷺ förkorta bönen även när det var säkert och tryggt.

I det tredje exemplet, om det inte vore för hadithen, skulle vi ha förbjudit oss själva att äta goda ting som Allah gjort tillåtna för oss: gräshoppor, fisk, lever och mjälte.

I det fjärde exemplet, om det inte vore för de ahadith som vi nämnt, skulle vi ha ansett tillåtet det som Allah gjort förbjudet genom sin helige Profets ﷺ ord — såsom rovdjur och fåglar med klor.

Och i det femte exemplet, om det inte vore för ahadithen i denna fråga, skulle vi ha ansett tillåtet det som Allah förbjudit genom sin Profets ﷺ ord — såsom guld och siden.

Det är därför som vissa av de fromma föregångarna (*as-salaf*) sade att sunnah dömer över Boken (Koranen).

Avvikelsen hos dem som nöjer sig med Koranen och förkastar sunnah

Det är beklagligt att vissa kommentatorer och moderna författare tolkar

de två sista exemplen som tillåtna — att äta rovdjur och att bära guld och siden — genom att endast hänvisa till Koranen och bortse från sunnahn.

I dag finns en grupp som kallas "Quraniter", som tolkar enligt sina egna begär och nycker, utan att söka förklaring i den autentiska sunnahn. De accepterar endast den sunnahn som passar deras önskingar och kastar resten bakom sig.

Profeten ﷺ sade:

"Ingen av er ska luta sig tillbaka på sin säng, och när en befallning når honom om något jag har beordrats att göra eller förbjuda, säger han: 'Jag vet inte. Det vi finner i Allahs Bok följer vi.'" [Tirmidhi]

Enligt en annan återberättelse:

"Det som finns i Allahs Bok som haram, det förklarar vi som haram. Sannerligen, jag har fått Koranen och något liknande den tillsammans med den."

Och enligt en tredje:

"Det som Allahs Sändebud har förbjudit, det har Allah förbjudit."

Det är beklagligt att en välkänd lärd skrev en bok om islamisk lag och troslära, och i förordet sade han att han endast hänvisat till Koranen. Dessa autentiska ahadith visar tydligt att den gudomliga lagen — *ash-shari'ah* — inte enbart är Koranen, utan **Koranen och sunnahn tillsammans**. Den som håller fast vid den ena och förkastar den andra håller i själva verket fast vid ingen av dem, eftersom de kompletterar varandra.

Koranen säger:

"Den som lyder Sändebudet har lytt Allah." Koranen 4:65

Och:

"När Allah och Hans Sändebud har beslutat en sak, är det inte tillåtet för en troende man eller kvinna att ha något val i saken. Den som trotsar Allah och Hans Sändebud har sannerligen gått vilse på ett klart sätt." Koranen 33:36

Och:

"Det som Sändebudet ger er, ta det; och det han förbjuder er, avhåll er från det." Koranen 59:7

I samband med denna vers förundras jag över vad som återberättats från Ibn Mas'ud, må Allah vara nöjd med honom:

En kvinna kom till honom och sade:

"Du som säger att Allahs förbannelse är över *an-namisa*[4] och *al-mutanammisa*[5] och de som tatuerar!"

Han sade: "Ja."

Hon sade: "Jag har läst Allahs Bok från början till slut och jag fann inte det du säger."

Han svarade: "Om du hade läst den (på rätt sätt) skulle du ha funnit det. Har du inte läst: 'Det som Sändebudet ger er, ta det; och det han förbjuder er, undvik det?'"

Hon sade: "Visst."

Han sade: "Jag har hört Allahs Sändebud ﷺ säga: 'Må Allah förbanna *an-namisa*.'" [Överens om detta]

Otillräckligheten i att enbart använda filologi för att förstå Koranen

Av det som nämnts ovan står det klart att ingen — oavsett hur stor hans arabiska språkvetenskapliga kunskap är — kan förstå den ärofulla Koranen utan hjälp av Profetens ﷺ sunnah, hans ord och hans handlingar.

Profetens ﷺ följeslagare var de mest kunniga i det språk som Koranen uppenbarades på, vid en tid då språket ännu inte hade förvanskats av vanliga människors felaktigheter eller grammatiska misstag. Trots detta misstolkade de verserna som nämnts ovan när de enbart förlitade sig på språket.

Det är självklart att den som är väl insatt i sunnah är mer lämpad att förstå Koranen och härleda dess rättsregler än den som är okunnig om den. Hur kan Koranen vara en källa för någon som inte erkänner sunnah och inte hänvisar till den?

Av denna anledning är det en av de vedertagna principerna att Koranen ska tolkas genom Koranen själv, genom sunnahn, och därefter genom sahabahs uttalanden, och så vidare.[6]

Här blir orsaken till avvikelserna hos de skolastiska teologerna (*ahl al-kalam*), både förr och nu, tydlig — liksom deras motsättning till de fromma föregångarna (*as-salaf*), må Allah vara nöjd med dem, både i trosfrågor och i rättsfrågor. De är långt från sunnahn och kunskapen om den, och förlitar sig istället på sitt eget intellekt och sina begär när de tolkar verser om Allahs egenskaper och andra frågor.

Det bästa uttrycktes i kommentaren till at-Tahawis troslära (s. 212, fjärde upplagan):

”När någon inte är väl insatt i Boken och sunnahn, vad kan han då säga om religionens grunder (usul ad-din)? Han tar bara emot någon annans påstående. Om han säger att han tar från Allahs Bok, så studerar han inte Koranens tafsir baserad på profetiska traditioner, och han reflekterar inte över den, inte heller över vad följeslagarna och de följande generationerna återberättat, vilket har förts vidare till oss av de auktoriteter som kritikerna valt ut. De överförde inte Koranens system och ordningsföljd, utan dess uttryck och betydelse. De lärde sig inte Koranen som barn, utan studerade den med förståelse. Den som inte följer i deras fotspår talar av egen åsikt. Den som gör det och tror att det är Allahs religion, men inte studerar Allahs Bok, syndar — även om han har rätt. Den som studerar Koranen och sunnahn belönas, även om han har fel; och om han har rätt, fördubblas hans belöning.”

Sedan fortsätter han:

”Det som är obligatoriskt är att underkasta sig Sändebudet ﷺ, att utföra hans ord och acceptera hans ord med tillfredsställelse och tro, utan att motsäga det med falska idéer som kallas ’det intellektuella omdömet’ (ma‘qul), som bär tvivel eller invändningar, eller genom att erbjuda människors åsikter och skräpet från deras intellekt. Vi förenas med Profeten ﷺ i dom, underkastelse, lydnad och efterlevnad, precis som vi förenas med Allah, ära vare Honom, genom att dyrka Honom med

ödmjukhet, underkastelse, ånger och tillit.”

Sammanfattning

Kort sagt är det obligatoriskt för alla muslimer att **inte skilja mellan Koranen och sunnah**. Det är obligatoriskt att hålla fast vid båda och att formulera lagen utifrån båda. Detta är ett skydd för dem, så att de inte faller åt höger eller vänster, och så att de inte faller tillbaka i villfarelse — såsom Profeten ﷺ förklarade:

”Jag lämnar efter mig två ting. Ni kommer aldrig att gå vilse så länge ni håller fast vid dem: Koranen och min sunnahh.”

VARNING

Det är självklart efter detta att den sunnahh som har betydelse för den islamiska lagen endast är den sunnahh som är bekräftad genom vetenskapliga metoder och autentiska kedjor av berättare, kända av de lärda inom hadith och berättarnas biografier. Det är inte den sunnahh som finns i olika tafsir-verk (Koran-kommentarer), fiqh-verk (islamisk rättslära), eller i olika skrifter om längtan, skrämsel, råd och förmaningar. Dessa innehåller svaga, falska och fabricerade ahadith, som islam är oskyldigt ifrån — såsom berättelsen om *Harut* och *Marut*, och berättelsen om *Gharaniq*. Jag har ett särskilt brev som ogiltigförklarar den och det är tryckt[6].

En stor del av detta finns samlad i två omfattande böcker med titeln **”En kedja av svaga och fabricerade ahadith och deras onda påverkan på samhället”**. Deras antal har hittills nått ungefär fyra tusen ahadith[7]. Det är obligatoriskt för de lärda — särskilt de som sprider fiqh och rättsliga utlåtanden bland allmänheten — att de inte vågar argumentera med en hadith om den inte är vältesterad. Fiqh-böckerna som de hänvisar till är vanligtvis fyllda med traditioner som inte är vältesterade eller saknar grund, vilket är välkänt bland de lärda.

Jag har påbörjat ett viktigt projekt som jag tror kommer att vara till nytta för dem som arbetar med fiqh. Jag kommer att kalla det **”Svaga och fabricerade hadith i de stora fiqh-verken”**, och med detta menar jag:

- *Al-Hidayah* av al-Marghinani (hanafi-fiqh) • *Al-Mudawwanah* av Ibn al-Qasim (maliki-fiqh) • *Sharh al-Wajiz* av ar-Rafi‘i (shafi‘i-fiqh) • *Al-Mughni*

av Ibn Qudamah (hanbali-fiqh) • *Bidayat al-Mujtahid* av Ibn Rushd al-Andalusi (jämförande fiqh)

Jag beklagar att jag inte fick möjlighet att slutföra det, eftersom tidskriften *al-Wa'y al-Islami* i Kuwait, som lovade att publicera det, efter genomgång valde att inte trycka det. Även om jag missade denna möjlighet hoppas jag, om Allah vill, att jag vid ett annat tillfälle ska lyckas erbjuda mina bröder inom fiqh en exakt och lärd vägledning som hjälper dem att förstå de olika kategorierna av hadith, med hänvisning till olika hadith-källor, och med förklaring av deras natur, egenskaper och tillförlitlighet. Allah är framgångens källa.

Svagheten i hadithen om Mu'adh och dess ogillande

Innan jag avslutar mitt tal anser jag att jag måste rikta brödernas uppmärksamhet mot en välkänd hadith. Den saknas i vissa fiqh-böcker på grund av dess svaga kedja (*isnad*) och dess motsägelse mot det vi har fastslagit i detta tal — nämligen att det är ogiltigt att skilja mellan Koranen och sunnahn i lagstiftning, och att det är nödvändigt att ta båda.

Det är hadithen om Mu'adh ibn Jabal, må Allah vara nöjd med honom, där Profeten ﷺ sade till honom när han sände honom till Jemen:

"Med vilken källa ska du döma?" Han svarade: "Med Allahs Bok." Profeten frågade: "Om du inte finner något där?" Han sade: "Då kommer jag att anstränga mig för att bilda min egen åsikt." Profeten sade: "Lovad vare Allah som har gjort Allahs Sändebuds sändebuds ansträngning framgångsrik i det som Profeten tycker om."

När det gäller svagheten i dess *isnad* finns det ingen möjlighet att förklara det här, men jag har klargjort det tydligt i den ovan nämnda kedjan[8]. Det räcker nu att nämna att de troendes ledare inom hadith, Imam al-Bukhari, må Allah förbarma sig över honom, sade att hadithen är *munkar* (icke erkänd).

Efter detta kan jag förklara motsägelsen jag nämnde. Hadithen om Mu'adh ger domaren en metod i tre steg, där han inte får söka en regel genom *ra'y* (personlig åsikt) förrän han inte finner den i sunnahn, och inte i sunnahn förrän han inte finner den i Koranen. Detta är korrekt i fråga om *ra'y* enligt alla lärda, eftersom de säger:

”När det finns en tradition från Profetens ﷺ ord eller handlingar, är personlig åsikt ogiltig.”

Men i fråga om sunnahn är detta inte korrekt, eftersom sunnahn förklarar Koranen och klargör dess läror. Det är därför nödvändigt att söka en regel i sunnahn även om man tror att den finns i Koranen, som vi har nämnt.

Sunnan står inte i förhållande till Koranen på samma sätt som *ra'y* står i förhållande till sunnahn — absolut inte. Det är nödvändigt att betrakta Koranen och sunnahn som **en enda källa**, utan någon som helst åtskillnad mellan dem. Detta framgår av Profetens ﷺ ord:

”Sannerligen, jag har kommit med Koranen och dess like (dvs. sunnahn). De skiljs aldrig åt förrän de kommer till Bassängen[9].”

Den uppdelning som nämns mellan dem är inte korrekt, eftersom separationen mellan dem är ogiltig, som vi har förklarat.

Detta är vad jag önskar uppmärksamma. Om jag har rätt är det från Allah; om jag har fel är det från mig. Jag ber Allah, den Upphöjde, att skydda oss och er från fel och från allt som misshagar Honom.

Lovprisning tillkommer Allah, världarnas Herre.

Fotnoter

- [1] Det finns ingen sann gud utom Allah, som verkligen förtjänar att dyrkas av mänskligheten.
- [2] En form av valuta.
- [3] *Shirk* är att förneka Allahs enhet eller att rikta någon form av dyrkan till någon annan än Allah.
- [4] Kvinnan som plockar sina eller andras ögonbryn till en tunn linje för att söka skönhet. Detta är förbjudet.
- [5] Kvinnan som ber någon annan göra detta åt henne.
- [6] Detta anger något annat än vad många lärda känner till: att kommentera Koranen med Koranen om ingen sunnahh finns, och därefter med sunnahh. Detta förklaras i slutet av denna avhandling om hadithen från Mu‘adh ibn Jabal.
- [7] Dess titel är *Pitch of Majaniq to Demolish the Story of Gharaniq*, tryckt av al-Maktabah al-Islami. Antalet (år 1394 H) har överstigit fem tusen.
- [8] Nr. 885 i den nämnda kedjan, och vi hoppas att volymen som

innehåller den snart publiceras, insha'Allah.

- [9] Dvs. fram till Domedagen.

KORANEN & SUNNAH

- [Bilal testar](#)
- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummahn](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)